

ת"פ 52042/07/17 - מדינת ישראל נגד י. ינקוביץ, הנדסה בניין ופיתוח בע"מ, אמיר ינקוביץ

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 52042-07-17

13 יוני 2018

לפני:

כב' השופט אורן שגב

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד חן אביטן ואח'

-

הנאשמים:

1. י. ינקוביץ, הנדסה בניין ופיתוח בע"מ
2. אמיר ינקוביץ
ע"י ב"כ: עו"ד קליה קליין ואח'

החלטה

1. לפניי בקשת הנאשמים להורות על ביטול כתב האישום, בהתאם לסעיף 149(4) לחסד"פ. אקדים אחרית לרשאית ואציין, כי לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, ולהלן נימוקיי.
2. כתב האישום הוגש כנגד נאשמת 1 בגין עבירה לכאורה על סעיף 10ב(א) ו- 20 (ד) לחוק העסקת עובדים ע"י קבלני כוח אדם, תשנ"ו-1996 (להלן - "החוק") וכנגד נאשם 2 בגין עבירה לכאורה על סעיף 10ב(א), 20 ו- 21(א) לחוק. בבקשתם, טוענים הנאשמים כי מר דני אייזנמן, שעמו התקשרה נאשמת 1 בהסכם לקבלת שירותי מנוף, הוא מנופאי בעל ותק ומוניטין רב בתחום המנופאות ואף שימש בעבר כיו"ר איגוד המנופאים בארץ.
3. לטענתם, הנחת היסוד של כתב האישום היא כי בשל העובדה שמר אייזנמן לא סיפק את המנוף עצמו אלא את שירותי המנופאות באמצעות עובדים מטעמו, מדובר, לטענת המאשימה באספקת כוח אדם ע"י מי שאינו מחזיק ברישיון לכך, כדין. הנחה זו שגויה מיסודה, לטענתם.
4. הנאשמים הוסיפו כי עמדה להם האפשרות לקבל שירותי הנפה באמצעות עובדים המועסקים בחברות כוח אדם, וחלופה זו אף היתה זולה יותר, אלא שדווקא מתוך רצון להקפיד על מקצועיות השירות בשים לב לסיכונים הכרוכים בתחום זה, הם העדיפו לקבל את שירותיו של מר אייזנמן, שעל מקצועיותו, כאמור לעיל, אין עוררין.
5. המדינה התנגדה לבקשה וטענה כי יש לברר את העניין לאור הראיות יוצגו בשלב ההוכחות, לאחר תום שלב

ראיות התביעה, ובטרם תחל פרשת ההגנה, שכן מדובר למעשה על טענה מסוג "אין להשיב לאשמה".

6. סלע המחלוקת, לטענת המדינה, הוא בשאלת סיווג הנכון של מר אייזנמן, והאם הוא מחויב ברישיון בהתאם לחוק, אם לאו. לפיכך, רק כשתיפרש התמונה העובדתית בפני בית הדין באמצעות ראיות, יהיה ניתן להכריע בשאלה.

אשר להכרעתי

7. צודקת המאשימה, כי טענת המאשימים הנה, הלכה למעשה, טענה מסוג "אין להשיב לאשמה", ואין בפני בית הדין, לעת הזו, חומר ראיות על מנת לבסס קביעה האם מר אייזנמן מחזיק ברישיון לאספקת כוח אדם או אם הוא בכלל צריך להחזיק ברישיון כזה, לאור עיסוקו.

8. פרשת העובדות שבכתב האישום חייבת ליתן ביטוי ברור לכל אחד מרכיבי העבירה המיוחסת לנאשם (הפיזי והנפשי). לפיכך, המשמעות המעשית של סעיף 149(10), היא כי כתב האישום יבוטל ככל שהנאשם יצביע על כך, כבר בשלב המקדמי, שהעובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה. לשון אחר, עליו להראות שגם אם יודה בכל העובדות המפורטות בכתב האישום, לא יהיה בכך בסיס נאות להרשעתו בעבירה המיוחסת לו ולכן, אין טעם לקיים את הדיון על פי אותו כתב אישום (י. קדמי על סדר הדין בפלילים, חלק שני עמ' 1293).

9. סבורני כי לא ניתן בשלב זה לקבוע כי חסר בכתב האישום רכיב חיוני להרשעה מפרשת העובדות שבכתב האישום. יש להדגיש, כי כאשר מתקבלת טענה מסוג זה, רשאי בית משפט להורות על ביטול כתב האישום או על תיקונו. אין זה המקרה שבפנינו, שכן הנאשמים טוענים, כי המאשימה נתפסה לכלל טעות באופן בו היא מסווגת את עבודתו של מר אייזנמן. המחלוקת אם כן היא עובדתית (מה מהות עיסוקו) ופרשנית (כיצד, לאור עיסוקו יש לסווג אותו).

10. דעתי כדעת המאשימה, כי מן הראוי לברר סוגיה זו באמצעות חומר הראיות שבידי המאשימה, והשעה לכך טרם בשלה. למותר לציין, כי בהתאם לסעיף 150 לחסד"פ, הנאשמים רשאים לשוב ולהעלות את הטענה כי אין להשיב לאשמה גם בשלב מאוחר יותר וזוהי דרך המלך שעה שמדובר בעניין המצריך שמיעת ראיות.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית והנאשמים יגישו תשובתם המפורטת לכתב האישום בכתב עד ליום 24.06.18.

12. לעיוני למתן החלטה ביום 25.06.18.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ח, (13 יוני 2018), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.